

A woman with long, dark hair is seen from behind, walking away from the camera on a sandy beach. She is wearing a dark, textured, knee-length coat. The background shows the ocean with gentle waves and a bright, slightly hazy sky. The overall mood is contemplative and serene.

LOHUTUSE SAAR

HÄDAOHT ÄHWARDAB SEAL,
KUS SEDA KÕIGE VÄHEM OODATA OSKAD

Meg Tilly

Originaali tiitel:
Meg Tilly
Solace Island
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Mis tahes sarnasus tegelike inimeste, olgu elavate või surnutega, või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ann Kitsnik
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Meg Tilly
Copyright © 2017 by Sara Flynn
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E11389320
ISBN 978-9949-82-674-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Nancyle, kes tegi kõik ja rohkemgi veel.
Olen sulle piiritult tänulik.*

Üks

MAGGIE HARRIS SURUS mobiiltelefoni vastu paremat kõrva ja hoidis sõrme vasakus, kuid sellegi poolest kõlas Breti hääl kauge mõminana. „Vabandust, kullake, kas sa saaksid rääkida natuke valjemini? Siin on päris palju lärmi.“

See oli leebelt öeldud. Klubi oli täis muusika taktis väänlevaid higiseid kehasid, rääkimata veel tema kaheksa pruutneitsi, naissoost pereliikmete ja sõprade kiledast naerust.

Maggie tundis, et keegi sikutas teda küünarnukist. See oli tema töökaaslane Carol Endercott, kes oli kummutanud napsi napsi järel alates sellest, kui nad umbes tunni aja eest kohale jõudsid. Maggie ei tundnud seda naist kuigi hästi, kuid mees oli ta pärast kümne aasta pikkust õnnelikku abielu koos lapsega maha jätnud. Tõenäoliselt mitte kõige õigem inimene, keda tüdrukuteõhtule kutsuda, kuid Carol oli kuulnud, kuidas Maggie ja Sarah plaane tegid, ja Maggiel ei olnud südant teda kutsumata jätta.

„Magsters,“ puterdas Carol ja kummardus veidi kõikudes tema poole. „Mis sa siin telefoni otsas ripud, tüdruk. Täna on pidu!“ Tema näol oli lai vormitu naeratus, ripsmetušš oli laiali läinud ja blondid juuksesalgud kleepusid higisele näole. „Lähme lõõõõõõbutseme!“ pasundas ta nagu elevant.

Maggie tõstis hoiatavalt sõrme. *Kohe tulen, Carol*, ütles ta ainult huuli liigutades. *See on Brett.*

„Nojah,“ vastas Carol, tõstis käed ja taganes kikiparvul, endal silmad suured, justkui multifilmitegelane, kes ohtlikust kohast minema hiilib. „Tuvikesed. Loomulikult lasen ma sul võrratu härra Nolaniga omavahel rääkida!“

„Jah, aitäh...“ Maggie naeratas Carolile. „Täna. Ma lähen kor-raks...“ Maggie pööras pilgu sinnapoole, kus asusid tualetid, ja üri-tas Carolist mööda pääseda.

„Hea mõte!“ sõnas Carol, andis talle ribidesse korraliku obaduse ja üritas kuidagimoodi silma pilgutada. „Ütlen meie pundile, et sa teed vetsus telefoniseksi, et nad valel hetkel sisse ei sajak,“ mökitas ta naerda ja loivas minema.

„Jessas,“ ütles Maggie talle järele vaadates. „Küll on hea, et mul pole alkoholiga probleemi.“

„Mida?“

„Ei midagi, Brett. Oota hetk,“ sõnas Maggie. Ta hakkas inimeste vahelt läbi trügima.

Tualetti jõudnud, hingas ta kergendatult. Seal oli jahedam ja peaaegu rahulik. Ta kuulis ikka veel muusika tümpsumist ja möir-gamist, kuid märksa vaiksemalt. „Tänu taevale,“ ütles ta. „Kas sa nüüd kuuled mind?“

„Jah,“ ütles Brett, tema hääl oli väga selge ja natuke jäik.

„Mis kell on?“

„Veerand üksteist. Tead, kullake, ma tahtsin...“

„Veerand üksteist! Taevake, me oleme siin olnud ainult tunni ja ma olen nii väsinud. Mis sa arvad, kui kauaks ma peaksin siia jääma? Ma ei tahaks ebaviisakas olla. Kõik on kaugelt kohale tulnud. Aga kogu see klubides käimine, pöörase koguse alkoholi joomine ja liha-turu stiilis käitumine ei sobi mulle.“ Maggie naeris. „Aga sa tead seda paremini kui keegi teine, kas pole? Kullake, mul on nii hea meel, et me kokku saime.“

„Jah, aga...“

„Ma ei suuda oodata, millal see kõik läbi saab. Ma tuleksin pärastpoole sinu juurest läbi, kui kell liiga palju ei ole, ja poeksin

sulle kaissu. Heldene aeg, kuidas mu jalad valutavad,” ütles Maggie kontsakingi jalast lükates. Sile betoonpõrand tundus jalgade all nii mõnusalt jahe.

„See pole hea mõte.“

„Ma tean seda. Ma ei kujuta ette, mida ma homme peale hakkam. Ma ei tea, miks ma lasksin õel endale augu pähe rääkida ja valisin need sädelevad kõrge kontsaga rihmikud. Oleksin pidanud jääma esialgse plaani juurde ja võtma sädelevad Doc Martensid. Kedagi ei huvita, mis mul kleidi all jalas on, ja siis oleksin ma end hästi tundnud...“

„Margaret,” katkestas Brett teda. „Jää hetkeks wait. Suudad sa seda?“

„Mida?“ Maggie jäi hing kinni. Mees oli kasutanud tema täisnime ja ta hääl kõlas veidralt. „Mis sinuga on? Kas kõik on ikka hästi? Ega mingit õnnetust ole juhtunud?“

„Ei, kõik on korras. Ma tahan...“

„Tänu taevale!“ Maggie haaras kergendus. „See oleks päris hirmus, kui peaksid kirikus ülikonna ja karkudega koperdama.“

„Kas sa jääd korraks wait? Olen sulle juba viis minutit midagi öelda üritanud ja sina muudkui vaterdad ja vaterdad.“

Vait? Kas Brett käskis mul wait jääda?

„Olen viimase paari kuu jooksul palju järele mõelnud,” sõnas Brett. „Ja ma... lihtsalt ei suuda seda teha.“

Maggie sisemus hakkas nende sõnade peale keerama ja tema õnnelik tulevik kaldus kursilt kõrvale. Ta tundis ühtaegu, et on kehast väljas ja ümbrusest teravalt teadlik, justkui oleks ta tulnukas, kes vaatleb oma elu. Vee tilkumine kraanist, tema südame pekslemine, see kõik oli nii vali, nii vali, nii vali. Tema suu kuivas ja kurgus pitsitas.

„Ei suuda... Mida sa ei suuda?“ küsis ta vastust juba ette teades.

Kaks

„OLED SA KINDEL, et saad hakkama?“ küsis Rosemund Harris. Maggie ema silmade all olid lillakad varjud, sest ka tema ei olnud viimased kolm ööd maganud.

„Kõik on parimas korras, ema.“ Maggie manas näole naeratuse. Ta silmitses väljuvate lendude infotablood. Väga hea. Lend Tampasse väljub ettenähtud ajal. Veel paar minutit ja tema vanematel ei ole muud valikut kui läbida turvakontroll.

Tema öde Eve oli ta punetavate silmadega eile öhtul New Yorki sõidutanud ja lennuki väljumist oli kaks korda edasi lükatud. Kui nad ootasid, oli Eve Maggielt välja pressinud lubaduse, et ta läheb koos temaga puhkusereisile. Kes teab, milliseid lubadusi vanemad temalt välja oleksid pigistanud, kui nende lend oleks edasi lükatud.

Mingi ime läbi oli Maggie suutnud pulmakülalistega ühendust võttes rahulikuks jääda, öeldes ära kõik teenused, mis võimalik, ja ülejäänud heategevusele annetades. Ta pidi veel ühendust võtma kauplusega, kus oli nende kinginimekiri, ja korraldama kogu selle kingituste hulga tagastamise, et raha krediitkaartidele tagasi läheks. Ent kõigepealt pidi ta järele uurima, milliseid kingitusi oli võimalik isikustada, et nende tegijatele tänukaardikesed saata. Tegemist oli rohkem kui küll. Ta ei saanud endale praegu mingil juhul lubada meeleheitesse langemist ja keset Phoenix Sky Harbori rahvusvahelist lennujaama ulguma kukkumist.

„Ma tahaksin selle hoorapoja maha lüüa,“ oli tema isa öelnud. Isa oli alati olnud rahumeelne ja aeglane vihastama, kuid nüüd oli ta vihane.

Maggie rebis pilgu lahti väljumiste tabloolt ja vaatas sinnapoole, kus isa seisis ema kõrval. Bill Harrise suured käed, mida aastatepikkune ehitustöö oli karastanud, olid rusikasse surutud ja mure oli tema näkku sügavad vaod kündnud.

„Paps,“ ütles Maggie tema käsivart patsutades, „kõik on korras, päriselt ka.“ Tema vanemad näisid olevat viis aastat vanemaks jäänud kui nädala eest ja juba ainuüksi sellepärast oleks ta tahtnud tolle kaabaka maha lüüa. „Mul on lihtsalt kahju, et lendasite selle pika maa maha mitte millegi pärast...“

„Tühi jutt,“ vastas isa karedal toonil.

„Meil on hea meel, et siin olime,“ lisas Rosemund Maggiet kallistades. Tema ema oli väike linnusarnane naine, kuid märkimisväärselt tugev igas eas naise kohta, rääkimata kuuekümnendates eluaastates naisest. Kõik need aastad ehitusplatsidel rügamist, juhtmete vedamist, torude tassimist ja valgustite paigaldamist olid hoidnud mitte üksnes tema ema, vaid kogu perekonna vormis.

Maggie tundis, kuidas isa käed neid mõlemat embasid. Osa temast oleks tahtnud anda end vanemate lohutuse hoolde, kuid ta ei saanud seda teha. Ta ei tahtnud koost laguneda. „Mitte kõik sündmused,“ jätkas ema, justkui ei oleks Maggiet tema tugevas haardes, „ei ole rõõmsad. Aga koos veedetud aeg ja ühised kogemused on need, mis perekonnad kokku liidavad.“

Just õigel ajal kostis valjuhäälditest kutse, et on alanud pardalimine Tampa lennule. Maggie pilgutas silmi ja tõmbus eemale. „Te peate minema,“ ütles ta ja tema hääl oli pisut kare. „Ma ei taha, et te maha jääksite.“

Veel üks viimane tõtakas kallistus ja ta vanemad suundusid lennukile, lehvitades veel mitu korda, enne kui silmist kadusid.

Kolm

„KAS SA EI arva, et see pole just kõige mõistlikum?“ ütles Brett, kummardudes ettepoole ning silitades oma päevitunud ja maniküüritud sõrmega lauda enda ees. *Nende* lauda. Mees naeratas naeratust, mis kunagi oli ta sulama pannud. *Veider, kuidas kaks põrgulikku nädalat võivad inimese tähelepanuvõimet muuta*, mõtiskles Maggie. Ta oli alati arvanud, et mees föönitab oma triibutatud juuksed natuke liiga kohevaks, kuid ta polnud kunagi märganud, kui võlts mehe naeratus oli.

Tema õde oli seda märganud. „Ta on liiga klanitud,“ oli Eve öelnud, kui meest esimest korda nägi. „Liiga libe. Ma ei usalda teda.“

Maggie oli tema murele vilistanud. „Nalja teed või? Ta on täiuslik.“

„Jah, ja just see mulle muret teebki, sest *mitte keegi* – Maggie, vaata mulle otsa –, mitte keegi ei ole täiuslik.“

Ja nüüd, kui ta seisis tolles Camelback East Village'i büroos, mida nad Bretiga jaganud olid, nägi ta seda, mida Eve oli näinud kõigi nende aastate eest. Maggie oli raisanud viis aastat ja neli kuud oma elust tolele tundetule eneseimetlejast kaabakale. *Neetud viie aasta pikkune kihlus. Ha! Juba see oleks pidanud olema vihje.*

„See, et ma ei tahtnud sinuga abielluda, ei tähenda, et ma ei taha sinuga koos töötada. Me olime suurepärase tiimi. Mina olen ideede mees ja sina suudad kõik detailid teoks teha. Võtame näiteks

hüljatud kiriku. Selle muutmine kõrgklassi korteriteks oli geniaalne idee, kui ma võin niimoodi öelda. Eelmüük läheb väga hästi. Jah, ma tean, sa teed roppu moodi tööd, aga me lükkame sellega kenakese raha kokku. Comfort Homes on just tippklassi tõusmas. Tõesti, tibuke, sa teed sääsest elevanti.“

„Esiteks,“ ütles Maggie, kätt tõrjuvalt enda ees hoides, „ei ole ma sinu „tibuke“. Teiseks saad isegi sina oma nõelapea suuruse ajuga aru, et pulmade ära jätmise nende eelõhtul ei ole kohe kindlasti sääse elevantiks tegemine.“